Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

№ 2 (313)
13 січня 2011 р.

Не бійсь нічого, доки я з тобою,
Іди і правду людям говори!
Не жди ніколи слушної пори –
Твоє мовчання може стать ганьбою.

Дмитро Павличко

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Гол. редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 2600630015124 в Укрсоцбанку МФО 336019, код 04929075. * За зміст та достовірність інформації у рекламі відповідальність несе рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідальність несе автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

ДОКУМЕНТ

ЗУПИНІМО СВАВІЛЛЯ!

ЗАЯВА ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА «ПРОСВІТА» імені ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Всеукраїнське товариство «Просвіта» ім. Т. Шевченка вкрай обурене політичними репресіями.

І на Сході, й на Заході України члени правлячої команди чинять тиск на місцях на національно свідомих громадян, переважна більшість яких – просвітяни.

Іде активне нищення інтелектуальної еліти передусім «кадровою розправою». Це і зняття з посади ректора Донецького національного університету академіка Володимира Шевченка й інших співробітників цього вишу, що мають патріотичні погляди, і погрози не продовжувати контракт із головою Луганського облоб'єднання «Просвіти», істориком Володимиром Семистягою, переслідування заступника Донецького облоб'єднання «Просвіти» Марії Олійник та інших лідерів просвітянського руху. Це не що інше, як тиск на свободу, вільнодумство в країні і спроба повернути стару корумповану й авторитарну систему. Це загроза незалежності.

Увесь світ спостерігав за подіями 16 грудня 2010 р. у Верховній Раді України з побиттям реґіоналами депутатів БЮТ. Серед побитих – член Центрального правління товариства «Просвіта» Юрій Гнаткевич.

Брутальні затримання екс-урядовців, обшуки, допити – все це проводиться в стилі чекістських репресій 30-их років минулого століття. Арештований і до цього часу утримується під вартою член Центрального правління товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка професор, доктор педагогічних наук, екс-міністр навколишнього середовища Григорій Філіпчук. Приклади можна продовжити. Це не що інше, як зведення рахунків із опонентами та зловживання владою. Це свідчить про безсилля влади і спроби відволікати увагу суспільства від економічних провалів, від політичної неспроможності та професійної некомпетентності правлячої команди, яка свої дії маскує під назвою «боротьба з корупцією».

Якщо не зупинити це свавілля, то наслідки нам відомі з історії, коли був знищений цвіт української нації, інтелектуальна еліта.

НАБАТ

ДЕМОКРАТІЯ ЗАГРОЖЕНА! СТАНЬМО НА ЗАХИСТ УКРАЇНИ!

15 грудня 2010 року демократія в Україні зазнала жорстокого удару. Це дата, з якої політичні переслідування набрали якісно нового значення й загрозливого розмаху. Свобода розтоптана, диктатура Партії реґіонів показала своє справжнє обличчя. Досі команда Януковича намагалася залякати опозицію та громадянське суспільство тихими репресіями й арештами. А тепер, коли Генеральна прокуратура висунула звинувачення з підпискою про невиїзд голові партії «Батьківщина» Юлії Тимошенко, людині, за яку на президентських виборах проголосувало дванадцять мільйонів громадян України, влада продемонструвала зухвалий намір остаточно знищити реальну опозицію, перейти до авторитарного правління в державі. Про це наголошується в заяві, яку підписали відомі громадські й політичні діячі, серед яких Іван Дзюба, Дмитро Павличко, Левко Лук'яненко, Мирослав Попович, Юрій Андрухович, Павло Мовчан, Василь Овсієнко, Володимир Сергійчук і багато інших.

Очевидними є абсурдність і політична вмотивованість звинувачення.

Кримінальна справа проти Юлії Тимошенко побудована тільки на тому, що вона в розпал економічної кризи начебто використала для виплати пенсій кошти від квот за викиди парникових газів. І хоча Державне казначейство підтверджує, що всі ці кошти до останньої копійки досі залишаються на його рахунках, влада погрожує Тимошенко позбавленням волі строком від 7 до 10 років.

Зрозуміло: Янукович доручив Пшонці, своєму кумові й за сумісництвом – Генпрокуророві, порушити проти Тимошенко кримінальну справу, щоб усунути лідера партії «Батьківщина» від політичної діяльності й знищити опозицію. Віктор Янукович розуміє, що саме Юлія Тимошенко буде його головним конкурентом на майбутніх парламентських і президентських виборах, що саме Юлія Тимошенко є уособленням справжнього опору антиукра-їнській та антидемократичній політиці, яку провадить нинішній режим.

Український народ має гіркий, трагічний досвід перебування під владою єдиного «непомильного» ленінсько-сталінського режиму. Ми пам'ятаємо, що нищення свободи й альтернативи в політиці обернулося для народу безправністю, вбогістю, голодоморами, приниженням гідності, духовності, русифікацією...

Сьогодні ми стоїмо на порозі часу, коли все, що ми пережили у XX столітті, починає повторюватися. Знову панує одна партія, зазнають політичного тиску суспільство та ЗМІ, переслідують опозицію, процвітає беззаконня та корупція, влада здає національні інтереси і руйнує підвалини української ідентичності та державної незалежності України. Бандитське побиття у Верховній Раді депутатів із партії «Батьківщина» депутатами з Партії реґіонів ще раз засвідчує, що реґіонали поводяться на українській землі, як окупанти, йдеться у документі.

Ми вимагаємо від Президента України негайно покласти край політичним репресіям, позбутися депутатів-бандитів зі свого оточення, забезпечити збереження демократії, дотримання законності та прав людини у країні. Ми вимагаємо припинити політичні переслідування лідера опозиції, голови партії «Батьківщина» Юлії Тимошенко.

Геть руки від Юлії Тимошенко!

Геть руки від демократії в Україні!

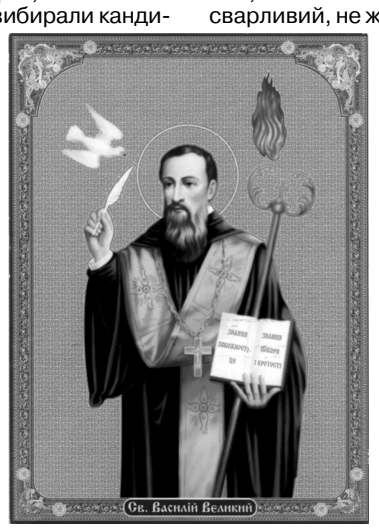
Про репресії проти членів ВО «Тризуб» імені Степана Бандери та українських патріотів, знищення національної пам'яті й українства в освіті чит. на стор. 2.

ДУХОВНЕ

Сійся, сійся і родися
Хліб на полі, мир – в душі.
Хай минають блискавиці
І непрошені дощі
Вашу хату і родину,
Ваших внуків і дітей,
Хай вам стелить Бог стежину,
По якій спасіння йде.
Сійся, сійся, розсівайся
Кожен рік, земле, зерном!
На поріг не потикайся,
Всяка нечисте з хвостом!
Хай ночами у віконці
Мрії зоряні цвітуть,
І янголи-охоронці
Вашу долю бережуть.
Мир у хату вам і щастя,
І здоров'я – головне!
Сійся, сійся, розсівайся
Навкруг вас добро земне!

ВЕЛИКИЙ СВЯТИТЕЛЬ

Святитель – святий єпископ. Святість – перша найважливіша, найнеобхідніша і явна ознака послідовників Христа й наступників святих апостолів. Уже в перші часи християнства вірні, найбільше за цією ознакою, вибирали кандидатів на єпископа. І в наш час на хіротонії (посвяченні) в цей високий чин засвідчується й виголошується перед усією Церквою незаперечний і очевидний факт: «З усіх найкращих – найкращий!» Незаперечно і те, що до святості (тобто до Бога і до Царства Небесного) може вести за собою народ тільки той, хто сам до неї йде. Бо ж, за наукою Христа, – це і є найважливіша місія доброго пастиря.

Дійсно, як можна дати комусь те, чого сам не маєш, навчити того, чого сам не знаєш, вести туди, куди сам не йдеш? І Господь повторив мудру приповідку: «Лікарю, вилікуй себе самого». Тому справжній єпископ – це святий єпископ і його святість мусить бути очевидною для всіх, як світло високо піднесеного світильника. Бо, як мовив Ісус: «Не може сховатись місто, що лежить на верху гори» і, звичайно, його всі бачать. Тож найперше єпископові, за наукою Євангелії, належить бути «Світлом – для світу, яке світить перед людьми, щоб вони, побачивши його добрі вчинки, прославляли Отця, що на небі».

Народна мудрість говорить: «Слово навчає, а приклад спонукає». Отже, добрий приклад спонукає до добра, а злий – до зла. Святість – це найкраща наука без слів і найдійовіший приклад для наслідування. В ній і через неї найбільшою мірою прославляється Господь. І в цьому єпископи мусять бути першими.

А яким має бути архієрей за наукою святого апостола Павла? В листі до Тита він пише: «Єпископ бо, як Божий управитель, мусить бути бездоганним: не зухвалий, не гнівливий, не п'яниця, не сварливий, не жадібний до нечесної наживи, а гостинний, добролюбивий, мудрий, справедливий, благочестивий, стриманий, який дотримується правдивої науки згідно з навчанням (Христа – авт.), щоб був здібний і наставляти в здоровій науці, та й супротивників переконувати».

Такий єпископ Христової Церкви – це втілений образ самого Христа, як Доброго Пастиря. Він – муж молитви, людина великої віри, непохитної надії і жертовної любові; приклад і взірець чистоти, простоти, скромності, вбогості, щирості, чесності, справедливості, лагідності, смирення, покори, милосердя... Власне таким був архієпископ Кесарії Каппадокійської Василій (329 або 330 – 449 рр.), який за архієрейську діяльність, за організацію чернечого життя (як законодавець чину й уставу), за велику святість був названий Великим святим. Титул «Великий» став другим іменем святого і з ним його знають у світі.

Тож, вшановуючи пам'ять цього Великого Святителя, величаймо його піснею стихири вечірні й молімся: «Усіх святих зібрав ти чесноти, отче Василію: Мойсеєву лагідність, ревність Іллі, Петрову ісповідь, Іванове богослов'я і, як Павло, ти незмінно заявляв: Хто слабкий, а я не слабкий. Хтось спокушається, а я не розпалююся. Тому, перебуваючи з ними, молись, щоб спастися душам нашим».

Михайло МЕЛЬНИК, *протоієрей*

НОМІНАЦІЇ

НА ЗДОБУТТЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРЕМІЇ

Комітет з Національної премії України імені Тараса Шевченка повідомив, що на здобуття Національної премії України імені Тараса Шевченка 2011 року надійшло 64 подання. До участі в конкурсі шляхом таємного голосування Комітет допустив дванадцять робіт. Серед номінантів є й режисер-постановник і директор Івано-Франківського обласного академічного музично-драматичного театру ім. Івана Франка Ростислав Держипільський. Його представило Львівське міжобласне відділення Національної спілки театральних діячів України за театральний диптих-виставу «Солодка Даруся» та «Нація».

Наш. кор.

РАДІСНИХ НОВОРІЧНО-ЙОРДАНСЬКИХ СВЯТ!

НІ – РЕПРЕСІЯМ!

В Україні почалися політичні репресії, безпідставні затримання, українським патріотам висуваються необґрунтовані звинувачення.

РОЗПОЧАЛИ З «ТРИЗУБА»...

У зв'язку з підривом пам'ятника катові українського народу Сталіну в Запоріжжі, за підозрою у вчиненні скоєного, співробітники СБУ затримали 15 представників ВО «Тризуб» ім. Степана Бандери. За звинуваченням «у тероризмі» відбулись арешти Проводу організації: колишнього керівника Центрального Проводу (ЦП) Дмитра Яроша, нинішнього керівника ЦП Андрія Стемпіцького, його сина Пилипа Стемпіцького, Романа Хмару, першого заступника голови ЦП Андрія Тарасенка, голови Українського відділення Антиімперського фронту Ростислава Винара, голови Дніпропетровської обласної організації «Тризуб» Сергія Бондаренка, голови Тернопільської обласної організації ВО «Тризуб» та інших, мовиться у зверненні політичного референта Івано-Франківського обласного загону ВО «Тризуб» ім. Степана Бандери Андрія Подільського до депутатів обласної ради. Заарештували і кількох наших краян.

ВО «Тризуб» ім. Степана Бандери офіційно заперечує причетність до вибуху. Існує підозра, що вчинений однією людиною вибух був провокацією з метою дискредитації ВО «Тризуб» і підставою для затримання її керівництва. «Тому закликаю вас, народні обранці, висловити свою позицію стосовно безпідставних затримань українських націоналістів і вимагати негайного звільнення з-під варти українських патріотів», – йдеться у листі.

– Звернення і ситуація з розгортанням репресій в Україні розглянуті на комісії обласної ради з питань законності й правопорядку, – сказав учасник дискусії, голова ОО КУН Богдан Борович, у розмові з кореспондентом «ГП». – Ішлося й про факти переслідувань депутатів за критику нинішнього режиму, зокрема, в Рожнятові. Ми засуджуємо практику політичних репресій і намагання нинішнього режиму вселити страх у душі людей. І закликаємо суспільство бути готовим до організованого спротиву намаганням владного режиму повернути 1933–1937 роки.

Політична ситуація, що склалась, буде обговорена на засіданні Івано-Франківської обласної організації Народного Комітету захисту України, який відбудеться сьогодні.

Наш кор.

ДОПОКИ?..

УКРАЇНОФОБИ ВЗЯЛИСЯ ЗА ШКОЛИ

Кабінет Міністрів України розпорядженням № 5-р звільнив Ігоря Лікарчука з посади директора Українського центру оцінювання якості освіти, який обіймав цю посаду з моменту створення центру. Наказом № 6-р на цю посаду Кабмін призначив Ірину Зайцеву, відому прихильницю російської мови навчання в загальноосвітніх школах України.

За словами Лікарчука, він дізнався про це розпорядження влади зі ЗМІ. «Офіційну інформацію про те, що мене звільнили з посади директора Українського центру, я дізнався з Інтернету. Хоча протягом останніх місяців ходили чутки про те, що подібне рішення готується», – наводить його слова «Дзеркало тижня».

Лікарчук також підкреслив, що не писав заяви про звільнення, а сам Центр оцінювання якості освіти не реорганізовувався. «Заяви про звільнення за власним бажанням я не писав, Український центр не реорганізовувався, він не підпадає під дію відомих Указів Президента про адміністративну реформу», – зазначив екс-голова центру.

На його думку, основна причина такого рішення в тому, що, працюючи директором центру, він «не виконував замовлення дуже великої кількості людей, в тому числі, й тих, які сьогодні при владі, на підвищення або штучне виставлення результатів зовнішнього оцінювання їхніх протеже». Крім того, він зазначив, що йому не раз погрожували звільненням із займаної посади.

Український центр оцінювання якості освіти займається розробкою тестових завдань для абітурієнтів та організацією тестової кампанії. Ігор Лікарчук – визнаний професіонал у сфері управління українською освітою. Перед цим він очолював Управління освіти й науки Київської міської державної адміністрації.

Як повідомили у прес-службі Міністерства освіти, 55-річна Ірина Павлівна Зайцева народилася в селищі Поной Саамського району Мурманської області. Належить до зникаючого угро-фінського етносу саамів. У 1978–2008 роках викладала російське мовознавство у вишах Луганська. З 2004 року керує департаментом освіти громадської організації «Луганський обласний російський центр». У квітні 2010 року була призначена заступником міністра освіти, науки, родини, молоді та спорту Дмітрія Табачника, котрий наполягає на неіснуванні української нації, мови, культури й України як такої. У 2008 році тоді ще народний депутат від Партії реґіонів Дмітрій Табачник опублікував відкритий лист до громадськості та ЗМІ з вимогою надалі вважати його не українцем, а «малоросом». Станом на 1 липня 2010 року стараннями Зайцевої вже 22,4 відсотки українських школярів проходили навчання російською мовою.

Євген РОМАНИШИН,
заслужений лікар України

ОКУПАЦІЯ

СПРОТИВ ЯК ЛІКИ ВІД БЕЗПАМ'ЯТСТВА

Ніби глузуючи з українців, Янукович напередодні Нового року віддав Інститут національної пам'яті у відання... україноненависника Табачника. Цим він ліквідував Український інститут національної пам'яті. Натомість розпорядився створити «Український інститут національної пам'яті як науково-дослідну бюджетну установу при Кабінеті Міністрів України».

Передбачено, що протягом двох місяців Міністерство освіти і науки, молоді та спорту має розробити статут нової установи, її організаційну структуру і штатний розпис.

Цілком імовірно, що на місце старого комуніста-українофоба Солдатенка призначать ще запеклішого україноненависника. Відтак можливо, що цю посаду обійме А. Чайковський – відомий сталініст і «борець із бандеризацією», якого навесні цього року не менш відомий українофоб – нардеп Вадим Колесніченко – вже пропонував призначити головою Інституту національної пам'яті, заявив нещодавно лідер ВО «Свобода» Олег Тягнибок.

Тож поки національною пам'яттю «опікуватиметься» українофоб Табачник, знищення української

історії відбуватиметься планомірно форсованими темпами. Обов'язок нації – захистити Інститут національної пам'яті від зазіхань українофобів.

Призначаючи Табачника «курувати» створення Інституту національної пам'яті, режим Януковича оголосив відкриту війну українству. Адже одіозний міністр освіти і науки передусім узявся до спотворення історії у шкільних підручниках, вилучив з них події Помаранчевої революції, факт союзництва СРСР з нацистською Німеччиною, боротьбу УПА з нацистами, біографію Героя України Романа Шухевича, факт голодомору як геноциду української нації, масштабну повоєнну русифікацію українських шкіл у 50-их роках, масові репресії українців у 30–80-ті роки, вбивчу більшовицьку колективізацію та атеїстичну чуму XX століття. Він веде справжню війну з Києво-Могилянською академією. До того ж він звільнив ректора Донецького університету, Героя України Володимира Шевченка, а нині цькує відомого професора Київського національного університету, авторитетного правника Олександра Шевченка. Монографію останнього («Історія українського права»), рекомендовану Міністерством освіти – за наказом Табачника заборонили розповсюджувати й вилучили з продажу та бібліотек.

Але ж не можуть українці довго терпіти це знущання над національною гідністю. Політика безпам'ятства цього окупаційного режиму – це вирок не лише нинішньому Урядові, але й очільникові Банкової, що автоматично проміняв посаду Президента на пост очільника кремлівської окупаційної адміністрації.

Теодор ДРОВНИЧ

СОЦІАЛКА

ЦІНИ НА ВОДУ

З 1 лютого зростуть тарифи на послуги з водопостачання для установ та організацій. Відповідне рішення ухвалив Івано-Франківський міськвиконком. Причому для бюджетних структур коефіцієнт підвищення дещо нижчий, ніж для всіх інших. Правда, збільшення платні за послуги не стосується КП «Івано-Франківськтеплокомуненерґо». Отже, як слід сподіватися, це нововведення не потягне за собою подорожчання гарячого водопостачання. Втім, як свідчить практика попередніх років, за цими змінами тарифів гряде й підвищення плати за послуги і для самих жителів міста.

МАЙЖЕ З НАТУРИ

ПЕРШИЙ У НОМІНАЦІЇ «ЯНУС»

(ДРАМА)

Дія відбувається на засіданні Комітету, що надає звання Дволикого Януса року тим, хто на це заслуговує. Перед зборами виступає ***Голова Комітету.***

Голова Комітету: Пані й панове! Є пропозиція надати звання Дволикого Януса року Президентові Лісової Республіки Кабану.

Голос із місця: За які такі діла?

Голова Комітету: Дивіться на екран. Зараз ми покажемо два кадри з фільму «Дволикий Янус», і ви побачите, за що варто присудити нашому Президентові таке звання. Увага! Пускаю кадри.

На екрані кадр № 1:

Кабінет ***Президента*** *Лісової Республіки.* ***Президент*** *у кріслі за письмовим столом. Читає газету. Входить Голова урядової коаліції у Лісовій Раді –* ***Вовцюган.***

Вовцюган: Товаришу Президенте! Потрібна Ваша санкція.

Президент: А що таке?

Вовцюган: Кролики заблокували трибуну Лісової Ради. Нема як ухвалювати Ваші закони.

Президент: Негідники. А чого вони хочуть?

Вовцюган: Припинити політичні репресії.

Президент: Ого! Може, ще Героїв Лісу їм поприсвоювати, або геноцид визнати геноцидом.

Вовцюган: Кролям тільки попусти, вони й імпічмента захочуть.

Президент: Ну, це вже зась. Це вже зась. То ви не знаєте, що з ними робити?

Вовцюган: Та знаємо, ще й добре знаємо. Але без Вашої санкції ми не сміємо. Ви ж знаєте, що ми нічого не робимо на свою руку. Хто ж це бачив, щоб ми, не спитавши Вас, щось робили? Яка ж це буде стабільність у державі й узгодженість між гілками влади?

Президент: То скільки їх там, кролів, на трибуні?

Вовцюган: Та чоловіка з тридцять.

Президент: А що воно за кролі: є атлети, борці?

Вовцюган: Та де! Сама тобі інтеліґентщина. Як каже наш політкомісар «тонкий прошарок». Є, правда, два чи три з добрими кулаками.

Президент: Знають джіу-джітсу?

Вовцюган: Може, й знають, та ми маємо на це раду: табуретне джіу-джітсу. Ніяке джіу-джітсу не встоїть проти табуретного.

Президент: А піску кролі не мають у кишенях, щоб очі засипати?

Вовцюган: Мабуть, не мають. Вони ж не сподіваються нападу. Як ми блокували трибуну, то вони не сміли нас витуряти. Думають, що це вже зайшло в традицію, й ми не наважимось.

Президент: Індик думав, та він здох. Коли так, то валяйте і всипте їм по саму зав'язку, щоб пам'ятали до нових віників, а то й до нових білих мух. Хай забудуть про репресії та про імпічмент.

Вовцюган: Це нам, як раз плюнути. Аби Ваше слово.

Президент: Тільки дивіться, щоб там журналюг не було, тих, що з камерами, щоб можна було свою версію до преси подати. Мовляв, ви, вовки, мирні. Це кролі на вас напали.

Дзвонить телефон. ***Президент*** *бере слухавку.*

Вовцюган: Будьте певні, товаришу Президенте. Це ж не вперше *(виходить).*

На екрані кадр № 2:

Кабінет Президента. ***Президент*** *за столом. Заходить* ***Вовцюган.***

Вовцюган: Прибув на Ваш виклик.

Президент: Як це сталося, що Вас зафільмували, як той каже, на гарячому?

Вовцюган: Та десь воно, паршиве порося газетне, як ми зайшли, сховалося, а як ми взялися до роботи, то й виринуло. Як почалася акція, то ми вже не мали часу за тим дивитися. Ви ж бачили. Кролі на нас напали. Треба було відбиватися.

Президент: Якби ж то тільки я бачив. А то уся Європа бачила, і Америка бачила. Тепер треба відбілюватися. А що воно за тележурналіст? Наш?

Вовцюган: Якби наш, то ми б йому дали часу. Якийсь чужак.

Президент: На другий раз у такій акції частину депутатів виділяйте дивитися за журналюгами. Щоб жодного не було в залі. Тоді починайте. А тепер мені доведеться перед Європою себе вибіляти, щоб не подумали, що це я в тому вмочений. А вас уже не вибілиш. Спіймані на плівку. Як ото колись мій невдалий попередник ускочив.

Вовцюган: Та вже раз так вийшло, то робіть, як знаєте. Вас же вчити не треба.

Президент: Гаразд. Іди і поклич мені секретаря.

Вовцюган *виходить. Заходить* ***Секретар****.*

Президент: Негайно треба зробити інтерв'ю із пресою.

Секретар: Десять журналістів чекають у приймальні.

Президент: Десятьох мені не треба. Дай одного, але «нашого».

Секретар *виходить. Заходить* ***Журналіст*** *і його помічник з телекамерою.*

Журналіст: Пане Президенте! Телерадіокомпанія «Ліс». Дозвольте інтерв'ю.

Президент: Будь ласка.

Журналіст: Пане Президенте! Як Ви оцінюєте випадок, що стався у Лісовій Раді вчора, коли депутати двох різних фракцій учинили бійку?

Президент: Сором і ганьба! Я обурений до глибини душі. Я категорично виступаю проти застосування фізичної сили у Лісовій Раді. Це ж ганьба на цілий світ. Щоб у демократичній європейській державі таке діялось.

Журналіст: Ви маєте на увазі якісь дисциплінарні заходи?

Президент: Спершу треба провести розслідування. Я за те, щоб Лісова Рада створила комісію для розслідування. Я як президент пропоную Лісовій Раді на голову цієї комісії депутата Вовцюгана. Це надійна і чесна людина. Я його знаю не один рік. Треба вивести на чисту воду провокаторів, які стоять за цією акцією, хай хто вони будуть.

Журналіст *пише.*

Президент: То сьогодні це інтерв'ю буде на телевізії?

Журналіст: Постараюсь. А завтра то напевно.

Президент: Ні, ні. Не відкладайте на завтра. Хай Європа знає, що я проти таких акцій, бо ще, чого доброго, подумають, що я схвалюю такі дії. Я – категорично проти. Категорично.

Журналіст: Коли Ви наполягаєте, то сьогодні ж це інтерв'ю буде на телевізії.

Журналіст *і помічник з телекамерою виходять.* ***Президент*** *сам.*

Президент: Усе я та я. Не дурно ж сказано: «Важка ти, шапко Мономаха». Мені за всіх недотеп треба віддуватися. Замочать журналюгу десь за річкою, а я – відбріхуйся, створюй комісію, шукай доброго прокурора; проґавлять, що їх фільмують, знову мені клопіт. Ніколи не думав, що так важко президентом бути *(зітхає).*

Кінець кадру № 2.

Екран не світиться.

Голова Комітету *(що надає звання Дволикого Януса року):* Тепер, коли ви бачили ці два кадри, переходьмо до голосування. Хто за те, щоб присвоїти звання Дволикого Януса року Президентові Лісової Республіки Кабану, піднесіть руку! Опустіть! Хто проти? Нема. Звання Дволикого Януса року присвоєно Президентові Лісової Республіки одноголосно.

Завіса.

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

ЖИТТЯ ОСЕРЕДКІВ: ДОСВІД

ДЕРЖАВА ПОЧИНАЄТЬСЯ З МОЛОДИХ

Як виховати громадянина, активного громадянина вільної держави? Над цією проблемою ми працюємо з початків заснування фізико-технічного ліцею при Івано-Франківському національному технічному університеті нафти і газу. Зрозуміло, що мова, насамперед, іде про налагодження роботи з патріотичного й національно-демократичного виховання.

Ми почали зі створення організаційних структур. І вже сьогодні у ліцеї діє 14 осередків різних молодіжних організацій, клубів, редакційних колеґій тощо. Серед них і осередки Всеукраїнських організацій – «Молода українка», ліцейний кіш Українського козацтва, міжкурінний клуб НСОУ «Пласт», наукове товариство ліцеїстів, «Молода Просвіта»…

Останньому з них – осередку «Молодої Просвіти», створеному 2000 року, належить особливе місце в системі національного та громадянського виховання учнівства.

Першим головою осередку була вчителька німецької мови Оксана Ріба. У наступні роки осередок очолювали вчителька Зоряна Каюк та випускниця ліцею, аспірантка, молода поетеса Наталя Ткачик. Після переходу пані Ткачик на роботу в Прикарпатський національний університет осередок очолила й досі ним керує вчителька зарубіжної літератури Христина Карманська.

Свою роботу в просвітянському осередку ліцеїсти розглядають як маленьку цеглинку в будову нашої держави. Лозунґ осередку – «Діяти на користь держави» – впродовж року наповнюється, може, й невеликими, але конкретними справами.

І таких справ не треба особливо вигадувати й шукати, бо завжди поруч є люди, котрі потребують допомоги, в тому числі, однолітки наших просвітян. Від початків існування осередку ліцеїсти беруть участь у благодійній акції «Миколай іде до сиріт». Щороку в інтернати для дітей, які залишилися без батьківського піклування, з ініціативи юних просвітян ліцеїсти передають 12 (за кількістю навчальних груп) серйозних подарункових наборів. Щороку ліцейні просвітяни організовують збір пожертв для лікування однієї дитини. І хоч, можливо, ці суми не є особливо значними, все ж 4–5 тисяч дитячих та вчительських гривень для такої сім'ї є неабиякою допомогою.

Почесною місією осередку юних просвітян є укладання щорічного збірника колядок та віншувань, котрий тиражується накладом 400–450 примірників. Перед початком новорічних урочистостей кожному його учаснику просвітяни вручають примірник такого збірника.

Не менше ніж раз у семестр вони готують і проводять вечір відпочинку «Українська дискотека». За неписаним просвітянським правилом на таких вечорах лунає тільки українська музика, перевага віддається українським народним танцям.

Святая святих у роботі ліцейного осередку «Молодої Просвіти» є підготовка й проведення зустрічі з відомими на Прикарпатті митцями. Лише в останні роки гостями ліцеїстів були Степан Пушик, Ольга Слоньовська, Ростислав Держипільський. Родзинкою робочого року осередку є щорічний конкурс «Панночка ліцею» або «Парубок ліцею». Ці заходи дають необмежену можливість проявити свої організаційні і творчі здібності як членам просвітянського осередку, так і учасникам заходу та їхнім уболівальникам.

Упродовж року просвітяни беруть активну участь у святах стрілецької слави, зустрічах із ветеранами визвольних змагань, відзначеннях історичних дат української історії як-то річниць голодомору, бою під Крутами, Дня української писемності, Шевченкіани тощо.

А на завершення кожного календарного року молоді просвітяни створюють маленьке свято для своїх вихователів, тих, хто сіє в їхніх душах зерна мудрості, любові до своєї країни й ближнього, передає те добре і світле, що взяли від своїх батьків, почерпнули у школах та університетах, здобули власним досвідом і працею. Члени осередку готують і особисто вручають кожному працівникові святкову листівку та ексклюзивну ялинкову прикрасу з написом «ФТЛ» і символом року, що приходить.

Робота учнів у молодіжних організаціях формує їхню активну громадянську позицію, готує їх до дорослого життя. Віримо, що нинішні молоді просвітяни у майбутньому стануть відповідальними будівничими української України.

Христина СКРИПНИК,
голова осередку «Молодої Просвіти» фізико-технічного ліцею при ІФНТУНГ, вчителька зарубіжної літератури

Мирослав ЯНИШІВСЬКИЙ,
директор фізико-технічного ліцею при ІФНТУНГ, член Ради обласної об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, кандидат технічних наук

«Просвіта»: сила молода…

ОЦІНКИ

ЯК ЖИТИ З ТАКИМ ТЯГАРЕМ?..

Дружина колишнього міністра внутрішніх справ Юрія Луценка, який утримується під вартою, в інтерв'ю львівській газеті «Високий Замок» повідомила, що відправила лист колишньому Президентові Віктору Ющенку. «Я не сплю вже багато ночей, і одного разу написала листа Ющенку», – розповіла, зокрема, Ірина.

За її словами, свій лист до Ющенка вона оформила як саркастичне привітання з Новим роком. «Хочу, щоб ви знали: ці свята ви зустрінете в сім'ї, і ця родина буде єдиною, яка вас любить. Решта сімей країни, які стояли за вас на Майдані і які дали вам владу в 2004 році, будуть проклинати вас. А моя сім'я – в першу чергу. Як найбільшого брехуна, зрадника й боягуза. Як найбільшу помилку українського народу, оскільки ви зрадили не тільки мого чоловіка, але і весь народ. Я бажаю вам прожити весь наступний рік з цими думками», – пише Ірина Луценко в своєму листі.

Дружина колишнього міністра внутрішніх справ також наголосила, що вважає арешт чоловіка помстою влади. «Це їхня помста за їхній же страх. Згадайте події після призначення третього туру виборів у 2004 році. Тоді, не чекаючи розв'язки, з України втекли одіозні фігури попереднього режиму. Втекли і довго не поверталися, деякі досі за кордоном», – сказала вона.

За її словами, нинішні чиновники відверто говорили, що Луценко має сісти у в'язницю після їхньої перемоги.

Нагадаємо, Луценко обіймав посаду міністра внутрішніх справ двічі: у 2005–2006 і в 2007–2010 роках. У лютому 2010 року він прогнозував спробу влади посадити його у в'язницю в разі перемоги Віктора Януковича на виборах Президента.

У 2005 році МВС України звернулося до МВС Росії з проханням встановити місце перебування і громадянство екс-голови Центральної виборчої комісії Сергія Ківалова, екс-міністра внутрішніх справ Миколи Білоконя, екс-голови Сумської облдержадміністрації Володимира Щербаня і екс-мера Одеси Руслана Боделана.

МВС запрошувало Ківалова для свідчень за фактом відчуження частини майна Одеської юридичної академії, однак він не з'явився за цим запрошенням. 26 квітня 2005 прокуратура Сумської області порушила кримінальну справу проти Боделана за підозрою у зловживанні службовим становищем. Боделан, жодного разу не з'явився на допит, зник з території України й був оголошений у міжнародний розшук. У червні 2010 року Боделан повернувся з Росії в Україну. Сидить у парламенті і Ківалов, повернувся в Україну Щербань… Ніхто з бандитів у тюрму не сів.

Наш кор.

ЗНАЙ НАШИХ

ВДАЛИЙ ПОЧАТОК

У Яремчі відбувся Міжнародний конкурс «Діамант Карпат», у якому взяли участь молоді виконавці від 6 до 21 року.

Юні представники двадцяти країн боролися за право називатися лауреатами. Зрозуміло, що суперництво було дуже жорстким. І все ж почесне журі, у складі якого були відомі Влад Яма (до речі, він був головою журі), солістка Київської філармонії Світлана Захарова та інші, віддали почесне друге місце Іванові Маснюку, вихованцеві Клубу обдарованих дітей при обласній «Просвіті» (керівник – Руслана Денега). Хлопчина виконав пісню «Доброта», слова до якої написав поет-пісняр Нестор Мартинець, а на музику поклала композитор Ірина Войтюк.

Іван Маснюк отримав запрошення від Першого каналу УТ для виступу на всю Україну.

Микола СИМЧИЧ, *член НСПУ*

ЗОНА ТРИВОГИ

ВІЙНА ЦИВІЛІЗАЦІЙ

ПОЛІТИЧНИЙ АСПЕКТ МОВНОЇ ПРОБЛЕМИ НА ДУЗІ «МОСКВА–КИЇВ–ТЕЛЬ-АВІВ»

(Продовження. Поч. у № 1)

Горе переможеним

Для тоталітарних режимів характерні **цензура – утиск ЗМІ, утиски прав і свобод** усіх громадян, окрім «своїх ЛЮДЕЙ». Права людини, привілеї – для «своїх людей» (любих друзів, родичів, однопартійців), для решти – закони і «понятія». Має рацію той, у кого більше владних повноважень. Права не рівні, позитивне рішення суду на боці тих, хто здатний принести судді більший «грошовий мішок», або для тих, хто при владі (що одне і те ж), хто може зняти з посади або забезпечити кар'єрний ріст.

Тоталітарна психологія й ідеологія – два крила одного птаха. Якщо вони перемагають, то переможені стають їхніми рабами, а їхні життя, майно і душі – власністю переможців. Їм закони не потрібні, а в багатьох випадках шкідливі, бо стають на заваді процесу грабунку переможених, бо переможці вважають своїм правом – духовну, моральну й матеріальну контрибуцію і реквізицію, право на терор щодо переможеного народу. Одне слово – «Горе переможеним!». А коли самі отримують статус переможеного – моментально з вовкулаків стають милими ягнятками й починають вести розмови про права і справедливість, демонструють любов до тих, кого так гнівно ненавиділи й шельмували. Провідники тоталітаризму є одночасно рабами тоталітаризму й духовними рабами. Рабами за духом.

Я не чіпатиму внутрішньоросійську ситуацію, але продемонструю лише приклад Лужкова. Який же був крутий російський націоналіст єврейського походження (в нас таких теж вистачає), антиукраїнець, член керівництва «Єдиної Росії», апологет російських цінностей, російської моделі управління й керованої демократії, російської «вертикалі» влади. Здавалось, не лише всіх схопив за карк, але й Бога за бороду. Але коли став не під масть, не сподобався владі, яку створював, підтримував і вихваляв, коли не так, як треба, кепку скинув, його звільнили, й ніде він не знайшов захисту. Був стовпом ЄДРа і її будівничим, а став жертвою тих порядків, які сам розбудовував. Став жертвою самообману. Лужкову-смертному в Росії стало страшно жити, не те що Лужкову-небожителю. Як він розпинався проти вступу України в НАТО, бо НАТО – ворог Росії, а сам відвіз дітей в НАТівську державу! Прийшло повідомлення, що вже дітей вивіз із Москви в Лондон, «так как боится за их безопасность». За словами Лужкова, він і його дружина Єлена Батуріна боялись, що «враги в России» захочуть використати їхніх дітей, щоб тиснути на пару Батуріних–Лужкових. Але ж за Лужковим «враги России» – НАТО.

Переховуватися від колишніх «друзів» пара Батуріних–Лужкових теж, мабуть, виїде до західних «ворогів», правда, не з порожніми руками. Лужков вивіз дітей в країну НАТО, туди, де людська цінність має реальне підґрунтя, вивіз звідти, де людська цінність виписана лише на папері. Ось вам слова і діла великоруського шовініста, заклятого антиукраїніста й особистого друга обох президентів і прем'єрів – України і Росії.

На місці Лужкова самотньо залишилася його… КЕПКА. Але **лицемір залишиться ним назавжди,** нібито він не за свою шкуру й мошну злякався, він злякався за дітей!

Запізно (чи вчасно) він «зрозумів», що «російська вертикаль» не є еталоном для захисту людини, в т. ч., для захисту його самого, а вершиною реалізації західних цінностей є права людини. Що права людини – непорушні. Вивіз дітей туди, де закон – один для всіх, а перед законом усі – рівні.

Діти Московського Кормчого покинули тоталітарну Росію. Але діти знедолених росіян залишились у Росії, в державі, де історично тоталітарна ідеологія є основою базового мислення.

Базове мислення – це набута підсвідомість, що завжди залишається вирішальною у прийнятті рішень. Наприклад, якщо перукаря поставити керувати колективом художньої самодіяльності, то він, підбираючи нових людей у колектив, у першу чергу, мимоволі, на основі базового мислення, оцінить їхню зачіску, а потім вирішуватиме: брати претендента в колектив чи ні. Коли в якості базового мислення фігурують європейські цінності, християнські цінності й суб'єкт діє відповідно до них, то суспільство оцінює його позитивно, а в оточуючих не виникають проблеми в міжособистісних стосунках, у спілкуванні, в ділових відносинах з таким суб'єктом. Коли як базове мислення закладена тоталітарна ідеологія, тоді такий суб'єкт створює небезпеку оточуючим у будь-яких стосунках і будь-яких проявах. Коли базове мислення поєднується з некритичністю поведінки суб'єкта – потенціал загрози від його діяльності зростає. Ще більша загроза, коли тоталітарне мислення поєднується з самозакоханістю суб'єкта. Переростає у фатальну небезпеку, коли поєднується з переконаністю суб'єкта у власній непогрішимості, і в абсолютну небезпеку – коли поєднується з безкарністю суб'єкта.

Хто ж ті **носії тоталітарного мислення,** що роздмухують мовний конфлікт в Україні?

Їх шість. З них чотири суб'єкти роздмухують конфлікт активно:

Росія (активно);

коаліція Партії реґіонів і комуністів (активно);

антиукраїнські російські організації України (активно);

зденаціоналізовані українці – «хахли» (активно).

Два інші суб'єкти – тіньові. Конфлікт роздмухується за їхньою мовчазною згодою:

єврейські організації (за замовчуванням і через лобіювання «своїх» кадрів у владі),

Російська Православна Церква в Україні (за замовчуванням, або – «исподтишка»).

Передбачаю, що опоненти, читаючи цю статтю, можуть зауважити, а чому ж автор не вніс до цього переліку праворадикальні українські організації?

Відповім: тому що їхня діяльність – то протидія аґресії на Україну, на її історію, на її героїв, на її мову й культуру, на права українців. А, як було зазначено вище: «Дії людей, націй, держав, що обороняються, що відбивають напад, не бажаючи бути приниженими, поневоленими тоталітаризмом, визнаються справедливими».

Обіцяю, що внесу до цього переліку ті українські праворадикальні організації, котрі візьмуть на своє озброєння національно нетерпиму, нацистську ідеологію зверхності нації. Але на сьогодні таку ідеологію їм лише приписують. І приписують не незалежні експерти, а ті чотири вище перелічені суб'єкти, що активно проводять в Україні антиукраїнську політику, й ті два суб'єкти, що потурають антиукраїнській діяльності своїх представників.

Чому Росія декларує братерство наших народів і зі зневагою ставиться до нібито братньої слов'янської України, до української мови, до її історії та її національних героїв?

Тому що Росія півтисячоліття боролася за загарбання України, боролася проти самої ідеї суверенітету України, й сьогодні її ставлення до цих питань не змінилося. Вірніше змінилося лише на короткий час (1990–1999 роки), але з 1999 року відновилося. Тому що нинішня Росія – офіційний спадкоємець тоталітарної ідеології, тоталітарної політики й тоталітарного режиму СРСР, а її керівництво – вихідці з КГБ. В КГБ базове мислення – нищення «нєсогласних» і терор «нєсогласних».

Тоталітарна ідеологія – нищівна, і їй байдуже, що нищити: інші народи чи свій. Згадайте, як у комуністичних країнах в мирний час нищили своє населення. За часів СРСР винищено десятки мільйонів власного населення. В Китаї – в різних формах боротьби, в тому числі, з хунвейбінами, дзяофанями, горобцями, винищено більше п'ятдесяти мільйонів. В Камбоджі режим «красных кхмеров» Пол Пота та Йєнг Сарі винищив більше третини населення і на вбивства своїх громадян «пошкодували» навіть патронів, тому вбивали мотигами. В Північній Кореї винищено 2 млн. осіб, в Африці – 1,7 млн. осіб, Афґаністані – 1,5 млн. осіб. Керували політикою винищення комуністи, а реалізовували її «бойові загони партій»: КГБ, НКВД, Штазі, Сигуранци одне слово – спецслужби.

СРСР завжди переносив внутрішню політику на зовнішні відносини, мав конфлікти з сусідами, навіть комуністичними. Конфлікт з НДР, Польщею, Угорщиною, Чехословаччиною, Афґаністаном, Китаєм, Юґославією і ін.

Володимир ПИЛИПЧУК,
народний депутат України 1-го та 2-го скликань

(Далі буде)

З РОСИ І ВОДИ!..

ВІТАЄМО

Івано-Франківське обласне і міське об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка щиросердечно вітають з 75-річним ювілеєм культурно-громадського діяча, визначного вченого, лікаря, письменника, члена Ради обласного і міського об'єднань ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, щирого українського патріота

СТЕПАНА ҐЕНИКА.

Вельмишановний пане Степане!

Своєю багаторічною плідною працею, активною участю у важливих громадсько-політичних заходах, своєю людською щедрістю Ви зробили й робите значний внесок у процеси духовного відродження України.

Знаємо й високо цінуємо Вашу самовідданість і просвітницьку працю на благо України. Глибока пошана й щира подяка Вам за Ваші книги, щирі публікації в пресі та виступи на різних культурно-просвітницьких заходах, які Ви проводите впродовж життя, та за активну працю, що сприяє підвищенню духовності, національної свідомості й патріотизму.

Прийміть від нас слова щирої вдячності за Вашу працю розуму і серця, спрямовану на формування Української держави, активну життєву позицію і діяльність зі створення надійної духовної та інтелектуальної основи розвитку суспільства та особистості.

Ми горді тим, що маємо такого великого сина України. Від душі бажаємо Вам міцного здоров'я, творчого натхнення і многих благословенних літ! З роси і води!

Зі щирою повагою до Вас

голова ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ,
голова Івано-Франківського міського об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Василь БОЙКО

* * *

Правління ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, катедральний хор «Благовіст», настоятель храму Воскресіння Христового УГКЦ щиро вітають із 60-річчям і Днем ангела відомого лікаря, патріота України **Василя Боюка** та активного просвітянина **Василя Лялика,** а також із Василем – членів хорової капели «Червона калина»: **Василя Кріля, Василя Розпопу, Василя Данилюка, Василя Герегу, Василя Глинського, Василя Волошенюка, Василя Перцовича і всіх Василів і Василин.** Щастя, здоров'я, щедрих Божих благословень на вас і ваші родини!

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ...

КАЛЕНДАР ПРОСВІТЯНИНА

січень

14 СІЧНЯ

Новий Рік за старим стилем. Обрізання ГНІХ і св. Василія Великого.

140 років від дня народження **Сильвестра Яричевського** (1871–1818), українського письменника й педагога, організатора «Січей» на Буковині, уродженця м. Рогатин.

60 років від дня народження **Михайла Дейнеги,** майстра художнього ткацтва, живописця, реставратора, члена Національної спілки художників України, директора Івано-Франківського художнього музею, уродженця с-ща Єзупіль Тисменицького району.

15 СІЧНЯ

Президія Верховної Ради України ухвалила Указ про Державний гімн України (1992).

16 СІЧНЯ

165 років від дня народження **Степана Стефурака** (1846–1888), одного з найкращих комічних акторів Галичини, уродженця с. Старий Угринів Калуського району.

50 років від дня народження **Надії Попович** (1961–1995), поетеси, авторки збірок «Серед минущості буття» (1994), «Портрет долі» (1995), «Співаю тобі, Україно» (1999), уродженки з с. Фітьків Надвірнянського району.

18 СІЧНЯ

Навечір'я Богоявлення. Голодна кутя.

19 СІЧНЯ

Богоявлення Господнє. Водохрестя.

20 СІЧНЯ

Собор св. Йоана Хрестителя.

21 СІЧНЯ

130 років від дня народження **Мелетія Кічури** (1881–1937), українського письменника, поета, який працював адвокатом у Коломиї, а під час виборів до австрійського парламенту був довіреною особою В. Стефаника.

22 СІЧНЯ День Соборності України.

50 років від дня народження **Василя Буджака,** редактора, засновника газет «Незалежність» (вийшло 3 номери), «Коломийський спорт», уродженця с. Малий Гвіздець Коломийського району.

24 СІЧНЯ

110 років тому помер **Йосип Вітошинський** (1838–1901), парох у Денисові, диригент, організатор селянських хорів у Галичині, почесний член «Просвіти».

25 СІЧНЯ Тетянин день.

60 років від дня народження **Марії Голянич,** доктора філології, професора кафедри української мови Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника, уродженки с. Тюдів Косівського району.

27 СІЧНЯ

Міжнародний день пам'яті жертв голокосту.

140 років від дня народження **Івана Филипчака** (1871–1945), українського письменника, педагога, члена НТШ, який бував на Івано-Франківщині.

110 років від дня народження **Василя Бегея (псевдонім – В. Олексюк)** (1901–1948), письменника, журналіста, автора повістей «Село горить», «Галицька хуртовина», уродженця с. Олешків Снятинського району.

100 років від дня народження **Івана Гончара** (1911–1993), українського скульптора, живописця, графіка, автора пам'ятника Т. Шевченкові в с. Шешори Косівського району (1964), лауреата Державної премії УРСР ім. Т. Шевченка (1989).

28 СІЧНЯ

Відбувся перший Конґрес Українських Націоналістів у Відні (1929), на якому була створена ОУН під проводом Євгена Коновальця.

29 СІЧНЯ

День пам'яті Героїв Крут – учасників бою під Крутами 1918 р.

31 СІЧНЯ

100 років від дня народження **Романа Вергуна,** інженера, лісничого, громадсько-просвітнього діяча, уродженця с. Нижній Березів Косівського району. Помер у США.

Підготував Петро АРСЕНИЧ

ЩО НА СЕРЦЕ ЛЯГЛО...

РІЗДВО МОЄЇ ДУШІ

Роботи учнів студії пі їтики школи-ліцею № 23

* * *

Христос народився! Славімо Його!
Нехай поміж нами буде добро!
Нехай Христос з високого неба
Посилає все, у чім є потреба.
О миле Дитятко, до Тебе молюся,
Подаруй мені, моїй родині
Здоров'я й щастя вже віднині.
Щоб жили у достатку,
Мали затишную хатку,
Щоб ім'я Твоє на світ весь прославляли,
На шлях істинний усіх навертали.

Христина МАГАС, 7-В клас

* * *

Різдво Христове, – свято в домі,
Дідух й вечеря на столі.
Зібрались друзі і знайомі
В затишнім колі і теплі.
Зірка різдвяна
Щастя й тепло нам несе.
Колядку заспіваю,
Як піду до хресного,
Щастя й долі побажаю...

Ілля МАКАРОВ, 5-Б клас

* * *

Дитя Пречиста породила,
У яслах в сіні положила,
А зірка ясна засіяла,
Маля-Ісуса привітала.
Послав Господь нам Сина свого,
Щоб всіх людей Він научав,
Щоб і від злого, і страшного
Він нас усіх оберігав.

Христина СЄРІКОВА, 5-Б клас

* * *

Вітаємо з Різдвом!
З Новим роком вітаєм!
Бажаєм вам щастя,
Здоров'я бажаєм!
Хай серце радіє,
Душа хай співає,
А настрій святковий
Весь рік не зникає.

Олександр КАЧКАН, 5-Б клас

* * *

Різдво Христове – свято вдома!
Усі зібрались за столом,
Дідусь, бабуся, мама, тато,
Родина, друзі – всі разом.
Якщо Різдво прийшло до хати,
То час настав колядувати.

Валентин ТАРГОНІН, 7-В клас

НАШОГО РОДУ...

ПО ЖИТТЮ З ПІСНЕЮ

Справді, на пісенному розкриллі пливе по життю активна просвітянка, наша краянка Надія Легун. Народилася вона 9 січня 1932 р. в с. Стриганці Тисменицького району в селянській національно-свідомій українській сім'ї. Мати Ольга – членкиня Союзу українок, активна учасниця драмгуртка. Батько Василь закінчив сільськогосподарську школу «Просвіти» в с. Милування того ж району. Посадив великий сад, розвів пасіку і в кінці городу, на скелястій горі, насадив багато дерев морви. Листям морви він годував гусінь – шовкопрядів, які виробляли шовкові нитки. Цей рідкісний промисел давав батькові чималий дохід. Батько багато читав, займався самоосвітою, декламував твори Т. Шевченка, І. Франка... Батьки передплачували багато журналів і газет, зокрема, «Народну справу», «Сільського господаря», «Золотий колос», «Жіночу долю». А для Надійки – дитячий журнал «Дзвіночок» та бібліотечку «Світ дитини», редактором якої був Юрій Шкрумеляк.

Батьки навчили донечку читати раніше, ніж пішла до школи. Цим вони прищепили любов до української літератури, до поезії. З п'яти років дівчинка декламувала вірші на концертах, фестинах у своєму та навколишніх селах. З першого класу співала в шкільному хорі, була його солісткою, також брала участь у драмгуртку. Відтоді стала учасницею художньої самодіяльності. Середню освіту здобула в Єзупільській школі.

19 грудня 1944 р., на свято Миколая, батька забрали на фронт, а 25 квітня 1945 року, після важкого поранення, він помер у військовому шпиталі. І того ж таки 1945-го її, учениці 7-го класу, заарештували. Їй інкримінували зберігання повстанських пісень «Зоріла золота заграва», «Ну і що ж, як прийдеться», «Бандера веде нас до слави», які знайшли в їхньому домі під час обшуку. Пісні були з автографами повстанців, які часто квартирували в хаті. Випустили з тюрми тільки завдяки домаганням директорки школи та однокласників. А через рік померла мама, тож у 14 років дівчина осиротіла.

Надія вийшла заміж, народила й виховала двох донечок – Богдану і Ярославу. Працювала старшим майстром у пекарні, згодом – завідувачкою костюмерного цеху в Клубі комунальників, співала в хорі, керівником якого був незабутній просвітянин і патріот Іван Гнатюк. 12 років була там солісткою. В 90-их роках перейшла працювати в будинок культури «Сучасник» ВАТ «Родон» і працювала там аж до виходу на пенсію. Має трьох онуків і шістьох правнуків.

Не здійснилась мрія Надії і її батьків – стати професійною співачкою. Але велика любов до української народної пісні ніколи не покидала її, тож вона співала в багатьох колективах, була активісткою Народного руху України, організаторкою осередку Товариства української мови та учасницею всіх просвітянських заходів багатотисячного колективу «Родон». А ще співала в обрядовому хорі салону урочистих подій, була незмінною солісткою зведеного хору Івано-Франківська.

Вже багато років поспіль всі родинні зустрічі в НД «Просвіта», організовані міською «Просвітою», починаються піснею «Роде наш красний» у виконанні пані Надії. Вона знає багато колядок, щедрівок, гаївок, весільних та обрядових пісень, які з задоволенням виконує та передає молодим просвітянам.

Учасниця й лауреат багатьох конкурсів читців, фестивалів народної творчості, членкиня «Жіночої громади», має чимало нагород владних структур і громадських організацій громадських організацій.

Просвітяни щиро вітають пані Надію з днем народження і зичать міцного здоров'я та всіляких творчих здобутків на благо розбудови й зміцнення України.

З роси і води!

Наталія СИНИЦЯ,
відповідальний секретар
ІФ МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка

НЕЗАБУТНІ

ВІДІЙШЛА ВЕЛИКА УКРАЇНКА

ЗАМІСТЬ ВІНКА НА МОГИЛУ МИХАЙЛИНИ КОЦЮБИНСЬКОЇ

Отого страшного 1984 року, коли з життя пішли знакові для українського дисидентства постаті – Борис Антоненко-Давидович, Валерій Марченко, Олекса Тихий, – мені на засланні написалося: «Що не рік, то земля від могил ріднішає...» Після 7 січня 2011 року, коли у вічність відійшла Михайлина Хомівна Коцюбинська, земля стане ще ріднішою.

Згасло земне життя, яке «було арґументом своєї філософії» (ці слова Альберта Швейцера часто повторювала Михайлина Коцюбинська). З нього, як із підручника, можна було вивчати, що таке свобода й сила духу, вірність правді й любов до України. А ще ота особлива її риса, про яку вона сама згадала, виступаючи 2004 року перед випускниками Українського католицького університету: «Внутрішня свобода допомагає виробити прямоходіння і прямостояння...» Вона стояла так рівно і впевнено, що на неї багатьом легко було спертися, до неї прихилитися.

Згасло земне життя, яке дало багато плоду. Блискучий літературознавець та есеїст, Михайлина Хомівна написала немислимо багато дослідницьких статей – кажу немислимо, бо як можна було встигнути стільки написати за життя, сповнене задухою цькувань, відчаєм втрат, роками вимушеного мовчання! А останніми роками вона писала всупереч хворобі й постійному болю. Вона виробила свій власний стиль – точно вивірений, ретельно огранений, дбайливо викоханий, – що його не сплутаєш з іншими. Щоб у цьому переконатися, досить перегорнути «Етюди про поетику Шевченка», «Зафіксоване й нетлінне» та двотомник «Мої обрії», який увібрав, за словами Михайлини Коцюбинської, «усе гідне, як на мене, уваги з мого майже півстолітнього наукового доробку».

Згасло земне життя, яке віддавна було й навіки залишиться окрасою українського духу. Її ім'ям пишалися книговидавці та редактори журналів, навчальні заклади, де вона читала свої лекції, та Національний університет «Києво-Могилянська академія», почесним доктором якого вона стала. Її ім'я прикрашає списки лауреатів Премії імені Василя Стуса, Національної премії імені Тараса Шевченка, Премії імені Олени Теліги, Літературної премії імені Олександра Білецького.

Спільнота Українського центру Міжнародного ПЕН-Клубу сьогодні прощається з його співзасновницею. Спільнота Українського католицького університету вдячно згадує скарб спілкування зі своїм другом і молиться за упокій її душі. А ще квилить серце тих багатьох, кого Михайлина Коцюбинська зігріла та захистила, з ким «пройшла безтрепетно по схрещених мечах»...

Мирослав МАРИНОВИЧ